

Wanneer een kind 's nachts in het pikkedonker zijn weg zoekt, dan kan een lichtje in het stopcontact op de overloop uitkomst bieden, rust en vertrouwen geven. Wanneer je het even niet ziet zitten, dan kan een opbeurend woord van een ander ervoor zorgen dat je het weer meer ziet zitten. Wanneer je ernstig ziek bent of heel veel pijn hebt, dan kunnen medicijnen of een operatie wanneer die nodig is, verlichting geven. Het is weer uit te houden, je kunt weer even verder.

Zo ongeveer moet je de woorden van Jesaja verstaan, én de woorden die Matteüs citeert. Zo ongeveer ook kun je de tekening beschouwen die ik laatst zag van een kleinzoon, gemaakt toen zijn opa was gestorven. Thomas had de hemel getekend, waar opa nu naartoe was. Opa zat triomfantelijk in een helikopte, die naar een wolk vloog. Als hij daar eenmaal is aangekomen blijkt de reis verder te gaan... naar de zon, want daar is voor Thomas blijkbaar de hemel. Zo goed en kwaad als ie kon, had het manneke eronder geschreven: "In de hemel staan witte vakantiehuisjes waar álle mensen mogen wonen en waar ze alleen maar blij leven."

Geholpen door het vertrouwen van een kind - te bewonderen in zo'n eenvoudige tekening, even vlug gemaakt - worden volwassenen op een spoor gezet van hoop en licht voor wie gestorven is, maar ook voor wie verder mogen in het leven. Verdriet kan zo - zoetjes aan - een beetje opschuiven en ruimte geven aan vrede en troost, ruimte in je eigen leven.

Een tekening, een bloemetje, een woord, een verhaal opent nieuwe horizonten. Soms kun je er iets mee en wordt je leven lichter; soms alleen maar donkerder. Woorden, verhalen willen mensen op een ander been zetten en inspireren in de hoop, dat ze het leven oppakken en waar nodig hun eigen grenzen verleggen.

De verhalen van God met de mensen - opgetekend en vastgehouden in onze Schrift - willen niet veel meer. Ze willen een lamp zijn voor onze voeten. Uit de Bijbel halen miljoenen mensen - christenen - dagelijks, wekelijks hun inspiratie tot leven. In protestantse en steeds meer in katholieke kerken staat of ligt de Bijbel, al dan niet geopend, op een centrale plaats. Of hij wordt soms (zoals wij hier zondags doen) met eerbied binnengedragen met kruis en wierook, omdat juist déze woorden - zo geloven we - ons dichter kunnen brengen bij God én elkaar, opdat allen één zijn. Kúnnen zeg ik; immers, we weten maar al te goed dat die oude woorden ook tweespalt en verscheurdheid brengen tussen mensen en volken... En dat is nu precies de boodschap van die Zoon van God. Hij wil mensen niet verdelen, maar juist samenbrengen. Hij heeft een hekel aan grenzen die mensen opdelen en opzetten tegen elkaar.

Het evangelie van vandaag is daarvan een illustratie: de Man van Nazareth laat Jeruzalem, hét centrum van de godsdienst, voor wat het is en gaat over de grenzen heen die anderen trekken, naar het zogenaamde volk van niks. Met Hem gaan mensen spoorlags nieuwe wegen: twee aan twee gaan ze als mensen-vissers op weg.

Wat wil dat anders zeggen dan dat wij op elkaar aangewezen zijn om elkaar vanuit de duisternis in het licht, in het zonnetje te zetten? Waar mensen elkaar zien staan en het licht in de ogen gunnen, daar komt het leven weer tevoorschijn, zoals het 'In den beginne' bedoeld is. Waar mensen écht mens zijn voor elkaar, zullen wij ook weer ontvankelijk worden voor wie God voor ons wil zijn...